

добиваніе-то имоть (Еф. 4. 28), унотребленіе-то хржиж-тж за укрѣпленіе силы-тѣ (Дьян. 27, 33, 34), питіе-то віно за избѣгваніе отъ болкы-тѣ (1. Тим. 5. 23); и самъ Господъ Іисусъ Христосъ назовава *безуменъ* тогава, кой-то ся впуека въ сраженіе (бой) преди да пресмѣтне свои-тѣ силы достаточни ли сж они за съпротивленіе-то на непреятеля (Лук. 14. 28—31).

4) Истинна-та надежда на Бога бива твърда и постоянна. Тя никога не ся сѣмняева че Богъ може и желае да помага, и въ надлежаче-то време дѣйствително ще помогне така, както е полезно. *Сумнайся, говори Св. Апостолъ, да не миситъ, яко прииметь что отъ Бога* (Іак. 1. 6, 7). Постоянна-та надежда не изнемогава и тогава, кога-то не ся е услужала на часа каква-то и да была молитва (Мат. 15. 22—28). Нити виновность-та наша прѣдъ Бога, нити немощь-та наша не трѣбѣ да ослабятъ въ насъ надеждж-тж къмъ Бога; защото при представленіе-то на нашж-тж грѣхность, за да ся укрѣпи надеждж-тж на Бога, трѣбѣ да знаемъ, че нѣма грѣхъ, кой-то бы побѣдилъ милосердіе-то Божіе; и че вничкы грѣхове какви-то и да были тяжки и многочислени, очистоватъ ся съ кръвь-тж Іисусъ Христовж. *Крѡвь Іисуса Христа, Сына Его, очищаетъ насъ отъ всякаго грѣха* (1 Іоан. 1. 7). *Аще исповѣдуемъ грѣхи наша, впренъ есть и праведенъ, да оставитъ намъ грѣхы наша, и очиститъ насъ отъ всякия неправды* (ст. 9). *Чадоца моя, сія пишу вамъ, да не согрѣшаете: и аще кто согрѣшитъ, Ходатая имамы ко Отцу, Іисусъ Христосъ праведника, и Той очищеніе есть о грѣсехъ нашихъ, не о нашихъ же точию, но и о всего міра* (1. Іоан. 2. 1, 2). А при представленіе-то на естественнж-тж нашж немощь трѣбѣ да знаемъ, че ако възложимъ срдце-то си въ силж-тж Божіихъ, ные вничко можемъ чрѣзь укрѣпляющаго насъ Іисуса: *вся могу о укрѣпляющемъ мя Іисусъ Христъ* (Фил. 4. 13). Тоя Апостолъ Павелъ ны укрѣпява чрѣзь упованіе-то (Рим. 8. 31).

5) Истинна-та надежда на Бога трѣбѣ да бжде съединена съ тоя спасителенъ страхъ, кого-то ны вдѣхва Апостолъ когато говори: *со страхомъ и препетомъ свое спасеніе содѣлвайше*. Тоя страхъ естествоно трѣбѣ да проистича изъ недоверивость-тж на себе, изъ живо-то представленіе великы-тѣ опасности по штя на спасеніе-то и на наше-то недостоинство и немощь; защото-то ные, както говори Апостолъ Павелъ, *носимъ сокровище благодати въ скудельнихъ сосудѣхъ, да премножество силы будетъ Божія, а не отъ насъ* (2 Кор. 4. 7). *Тѣмъ же мийся стояти, да блюдется, да не падетъ* (1. Кор. 10. 12). Прочее тоя страхъ не трѣбѣ да ны подвѣржава въ уныніе, нъ трѣбѣ да ны възбуждава още повече да прибѣгваемы къмъ Бога, и повече да ся убѣждаваемы въ своиж-тж немощь. *Надѣяся на сіе истое яко начный дѣло благо въ васъ, совершитъ е, даже до дне Іисусъ Христова* (Фил. 1. 6).

§ 143. Грѣхове-тѣ противоположни на истиннж-тж надеждж къмъ Бога.

На истинна-тж надеждж къмъ Бога противоположни сж слѣдующи-тѣ грѣхове:

1) Самонадѣянность-та — т. е. кога-то нѣкой ся надѣва на